

10. 1. 6

- 577. විවිතතං අප්පතියෙක්ඝං චාලමිගතිසෙවිතං,
සෙවෙ සෙතාසතං හික්ඛු පටිසල්ලානකාරණා.
- 578. සඛකාරපුඤ්ජා ආහනිං සුසානා රටියාහි ච,
තතො සඛ්ඝාවිකං කතා ලුඛං ධාරෙතො විවරං.
- 579. තීවං මනං කර්තීනං සපදානං කුලාකුලං,
පිණ්ඩිකාය චරෙ හික්ඛු ගුත්තඤ්චාචො සුසංවුභො.
- 580. ලුඛෙත'පි ච සනතුසො නාඤ්ඤං පඤ්ච රතං ඛහුං,
රසෙසු අනුභිඤ්ඤා කාසෙ න රමති මනො.
- 581. අපට්ඨෙජ්, චෙච සනතුචෙඨා පට්ඨිතො වසෙ මුති,
අසංසචෙඨා ගහචෙඨාහි අනාගාරෙහි වුභයං.
- 582. ගථා ජලො'ච මුගො'ච අත්තානං දසසෙ තථා,
නාතිචෙලං පභාසෙසො සඛ්ඝමජ්ඣමහි පණ්ඩිතො.
- 583. න සො උපච්ඡෙදෙ කඤ්චි උපසාතං විචජ්ජෙය,
සංවුභො පාතිමොකඛසමිං මිත්තඤ්ඤා චසා හොජ්ජෙත.
- 584. පඤ්ඤානිමිත්තසා¹ විත්තසුපාදකොච්ඡෙදො,
සමථං අනුසුඤ්ඤාසො කාලොන ච විපසානං.
- 585. විරිතසාතච්චසමපනො සුත්තසොගො සදා සියා,
හා ච අප්පනිං දුක්ඛනතං² විසාසං එතො පණ්ඩිතො.
- 586. එවං විහරමානසා සුඤ්ඤාමිසා හික්ඛුභො,
ධියභති ආසවා සබ්බෙ තිබ්බුතිඤ්ඤාධිගච්ඡති'ති.

ඉත්ථං සුදං ආගඟ්ථා උපසෙතො විඛින්නපුත්තො ථෙරො
ගාථායො ඤ්ඤාසිත්ථා'ති.

උපසෙතානිඤ්ඤාථො.

10. 1. 7

- 587. විජ්,නෙයො සකං අත්ථං අච්ඡෙලොකෙයොථ පාවචනං,
ගඤ්ඤාත්ථ අසා පතිරූපං සාමිඤ්ඤං අජ්ඣුපගතසා.
- 588. මිත්තං ඉධ ච³ කල්යාණං සික්ඛා විපුලං සමාදානං,
සුසුසා ච ගරුතං එතං සමිණසා පතිරූපං.
- 589. බුඤ්ඤා ච සගාරචිතා ධම්මෙ අපචිති ගථාසුතං,
සඤ්ඤා ච විත්තිකාරො එතං සමිණසා පතිරූපං.

1 සුඤ්ඤානිමිත්තසා - සිමු 1, 2 PTS 'පඤ්ඤානිමිත්තො සො' භිජිපාථො.
2 දුක්ඛසාතං - PTS 3 ඉධ - ප, PTS

10. 1. 6

- 577. මහණ තෙම ජනශුන්‍ය වූ නිශ්ශබ්ද වූ වණ්ණමාගගන් විසින් සෙවුනාලද වනසෙනසුන පටිසල්ලාන ගේතුයෙන් සෙවුනේ යැ.
- 578. කසලගොඩින් ද සොහොනින් ද විජයෙන් ද අසුලා ගෙනවුත් ඒ කහින් රඵ වූ සඟල සිවුරු කොටගෙන ධරන්තේ යැ.
- 579. ගෝපනය කල (වක්‍රුරාදි) දොර ඇති (අත්තුකුස් ආදී නැතියෙන්) සුසංචාත වූ ඵ මහණ මානය යට කොටගෙන පිඬු පිණිස කුලයෙන් කුලයට ගෙවිලිවෙලින් හැසිරෙන්නේ යැ.
- 580. රඵදුසිනුදු සතුටු වන්නේ යැ අන්‍ය වූ බොහෝ රස නොපතන්නේ යැ. රසයෙහි හිජු වුවහු ගේ සිත ධ්‍යානයෙහි නොඇලේ ද ඵගෙයිති.
- 581. මහණ තෙම අලෝච්ඡ වූයේ ලද දැසින් සතුටු වැ කායවිවේක ඇති වැ අගාර - අනගාර දෙපසින් නො ඉසු වැ වසන්නේ යැ.
- 582. පණ්ණිත වූ මහණ තෙම සඟමැද ජඛ වුවකුත් ගොඵ වුවකුත් සෙසින් තමා දක්වන්නේ යැ. පමණ ඉක්මවා නො බණන්නේ යැ.
- 583. ඵ මහණ කිසිවකුට උපක්‍රෝශ නො කරන්නේ යැ. හිංසා හරන්නේ යැ. ප්‍රාතිමොක්‍ෂ්‍යඝංවරයෙන් සංවර වූයේ ගෝජනයෙහි මාත්‍රඥ වූයෙක් වන්නේ යැ.
- 584. මොනොවට ගත් සමාධිතිමිත්ත ඇත්තෙක් වන්නේ යැ. (ලීනො-ඛිත) විත්තයාගේ උත්තප්‍රතිකාරණයෙහි නිපුණ වූයෙක් වන්නේ යැ. සුදුසු කාලයෙහි ශමඵයෙහි ද විදහිනායෙහි ද යෙදෙන්නේ යැ.
- 585. පණ්ණිත මහණ තිරතුරු විශ්ඛියෙන් සුක්‍ර වූයේ හැමකල්හි හාවිනාවෙහි යෙදුණෙක් වන්නේ යැ. තිවිහට නො පැමිණ විශ්වාස-යට නො ද පැමිණෙන්නේ යැ.
- 586. මෙසේ වාසය කරන ශුද්ධිය කැමැති මහණහුගේ සියලු ආසුචියෝ ගෙවී යෙති, කෙල්ලපරිතිච්ඡාණයට ද පැමිණෙන්නේ යයි.

මෙසෙසින් ආසුමෙන් උපසේන සඵවිරයන් වහන්සේ ගාථා වදාලහ.

උපසේන සඵවිරගාථා සි.

10. 1. 7

- 587 (නුවණැති පුරුෂ තෙම) ස්වාවිත විචාරා දන්නේ යැ. (සම්බුදුන් වදාල) ප්‍රචචනය (නුවණැසින්) බලන්නේ යැ. මේ සත්තෙහි ශ්‍රමණභාවයට ඵලාභියහුට යමක් සාරූප්‍ය වේ ද ඵ ද බලන්නේ යි.
- 588. මේ සත්තෙහි කල්‍යාණමිත්‍රයා යැ අධිශිලාදි ශික්‍ෂාසමාදාන යැ (ආවායඝී උපාධ්‍යාදි) ගුරුන්ගේ අවවාද අසනු කැමැත්ත යැ යන මේ කරුණු මහණහට සාරූප්‍ය වෙයි.
- 589. සම්බුදුරජුන් කෙරෙහි ගරු කරන බව යැ ආයඝීඛමීය කෙරෙහි යථාභූත කොට ආදරයෙන් පිදීම යැ ආයඝීසධික්‍යා කෙරෙහි සම්මානය යැ යන මේ කරුණු මහණහට සාරූප්‍ය වෙයි.